

Eindelijk zijn we **NIET MEER** **ALLEEN'**

Kim (37) en Fiona (38) komen beiden als adoptiebaby vanuit Colombia naar Nederland. Van hun achtergrond weten ze weinig. Totdat Kim wordt getipt: 'Je moet het tv-programma *DNA Onbekend* écht even terugkijken'. Ze ontmoet Fiona en krijgt de verrassing van haar leven.

TEKST MEREL BRONS FOTOGRAFIE BRENDA VAN LEEUWEN
 VISAGIE RONALD HUISINGA VOOR RITUALS

Links Fiona, rechts Kim

Kim:

'Mijn tante zei: "Die uitzending van *DNA Onbekend* móét je even terugkijken. Het verhaal van de vrouw in dat programma lijkt zó veel op het jouwe!" Een paar dagen later zat ik met stijgende verbazing te kijken naar Fiona. Mijn eerste gevoel bij haar was: ik kén jou. Ze was hetzelfde type vrouw als ik, donker met een vrij lichte huid, ongeveer van dezelfde leeftijd en haar verhaal had veel overeenkomsten met het mijne. Ze vertelde hoe ze als baby uit de Colombiaanse hoofdstad Bogotá naar Nederland was gekomen en hoe zij in Assen bij haar adoptieouders liefdevol opgroeide, maar toch altijd een knagend gevoel hield, omdat ze benieuwd was naar haar achtergrond en haar biologische familie. Het was alsof ik mezelf hoorde praten.'

KINDERTEHUIS

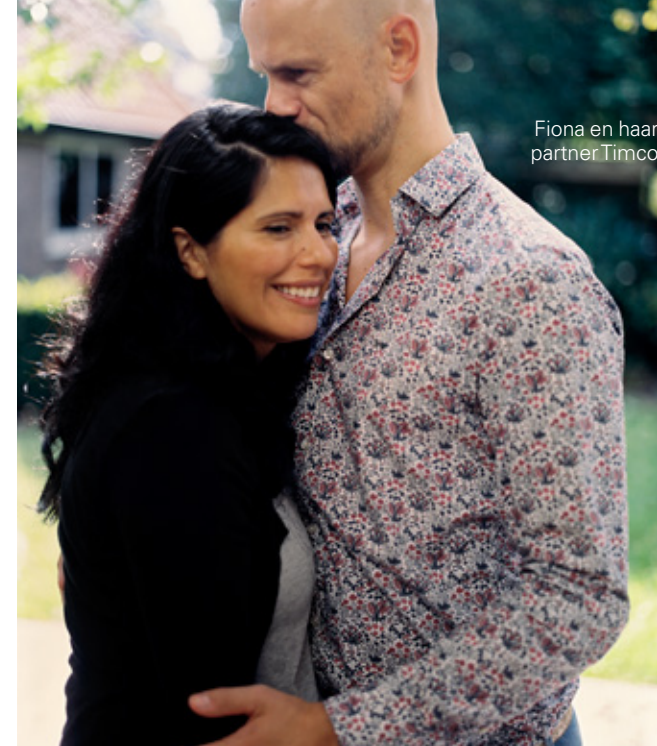
Kim: 'Ik was indertijd helemaal niet meer zo bezig met mijn *roots*, maar ik vond het mooi om te zien hoe Fiona inmiddels had geaccepteerd dat ze was geadopteerd, maar ook niet onder stoelen of banken stak dat ze graag wilde weten waar ze vandaan kwam. Daar sprak ze heel open en nuchter over: "Ik wil het gevoel hebben dat ik heb gezocht, maar als ik niets kan vinden, dan is dat maar zo." Dat raakte me. Daarnaast vond ik het bizar dat wij in exact dezelfde periode in het kindertehuis in Bogotá hadden gezeten. Allebei kwamen we destijds als zeer verwaarloosde, uitgedroogde, zieke baby's aan op Schiphol.'

Fiona: 'Meedoen aan dit televisieprogramma voelde als mijn laatste strohalm. Zeventien jaar geleden begon ik met het zoeken naar mijn wortels in Colombia. Toen ik vier jaar bezig was met mijn zoektocht, beviel ik zelf van een zoon. Ik wilde koste wat kost weten waar ik vandaan kwam, wie mijn eigen moeder was. Er zijn zoveel vragen waarmee ik rondloop: op wie lijk ik? Wie was mijn vader? Maar bovenal wil ik weten waarom mijn moeder destijds heeft besloten mij af te staan. Doordat ik zelf moeder ben, vind ik die keuze haast onvoorstelbaar.'

ZOEKEN VIA FACEBOOK

Fiona: 'Al die jaren zocht ik naar aanknopingspunten. Ik deed er alles voor. Ik zie mezelf nog achter mijn computer zitten en de naam 'Jacome' intikken op Google, dat is de achternaam die op mijn geboorteakte staat. Honderden hits had ik. Op Facebook idem dito. Soms belde ik gewoon mensen op uit het telefoonboek om te kijken of ze familie van me waren. Idioot natuurlijk. Ik ben ook naar Colombia afgereisd om daar te zoeken, heb zelfs een paar keer een DNA-test laten doen met Colombianen die meenden familie van me te zijn. Bij de eerste keer was ik zó teleurgesteld dat ene Annamarië Jacome niet mijn moeder bleek te zijn, dat ik vreselijk moest huilen.'

Mijn bezoek aan het kindertehuis was een grote teleurstelling. Het was een prachtig tehuis in een armoedige wijk. Blinkend schoon, marmeren vloeren, grote bossen verse bloemen op tafel. Maar ze hadden alleen mijn geboorteakte en een babyfoto. Een dossier was er niet.' ►

Fiona en haar partner Timco

Nueve, de dochter van Fiona

Fiona:
'Soms belde ik gewoon mensen op uit het telefoonboek om te kijken of ze familie van me waren. Idioot natuurlijk'

Van links naar rechts:

Timco met Nueve, daarnaast Timco's zoon Diez (13) met Nina (1) in zijn armen, Miles (3) in het midden en Fiona. Nina en Miles zijn de kinderen van Kim en Jerome (helemaal rechts)

‘We hebben in exact dezelfde periode in het kindertehuis in Bogotá gezeten, allebei kwamen we destijds als zeer verwaarloosde, uitgedroogde, zieke baby’s aan op Schiphol’

GEEN MATCH

Fiona: ‘Tijdens die reis ben ik nog een keer teruggegaan naar het tehuis met een bevriende Colombiaanse documentairemaker, in de hoop zo meer boven water te krijgen. Helaas was dat niet het geval. De documentaire die hij over mij maakte is uitgezonden op de Colombiaanse televisie. Daarop stroomde mijn Facebook-account vol met berichten. Eén reactie was van een Colombiaanse vrouw, Samy, die claimde dat ze familie van me was. Zij drong zo aan dat ik besloot contact op te nemen met het televisieprogramma *DNA Onbekend* om haar naar Nederland te krijgen. Mijn zaak werd uitgekozen en Samy kon hiernaartoe komen voor een test. Zenuwachtig was ik niet echt. Hoe groot was nou de kans dat zij familie van me was? In de uitzending van het programma kreeg ik de uitslag. Er was geen match, Samy was geen familie van me. Ik besloot dat het een goed moment was om te stoppen met zoeken. Het was goed zo.’

Kim: ‘Het is niets voor mij om zomaar op een wildvreemde te reageren, maar ik besloot Fiona toch te bellen. Het was eerst nog een beetje aftasten, maar al snel hadden we een gesprek over onze achtergrond en het kindertehuis waarin we allebei hadden gezeten. Ik voelde meteen een klik en we spraken af elkaar te ontmoeten.’

Fiona: ‘We woonden maar een uur rijden bij elkaar vandaan en een kop koffie kon geen kwaad, dacht ik. Misschien kon ik haar verder helpen. Ik had in al die jaren al meerdere contacten met andere Colombiaanse adoptiekinderen in Nederland gelegd.’

EMOTIONELE ONTMOETING

Fiona: ‘Tegen al mijn verwachtingen in was het meteen bijzonder toen we elkaar ontmoetten in een café. Er was meteen iets heel vertrouwds. Ik vond het speciaal om te kunnen praten met iemand met een jeugd die zo parallel liep aan die van mij. We hadden ook allebei het kindertehuis in Colombia bezocht om meer te weten te komen over onze afkomst en hadden daar precies dezelfde, onthutsende ervaring. Tijdens ons gesprek begon Kim te huilen, en ik huilde met haar mee. Onze ontmoeting sloten we af met een warme omhelzing en we zouden contact met elkaar houden. We spraken elkaar de weken erna regelmatig.’

Kim: ‘Fiona vertelde dat er destijds nóg een vermeende moeder op de documentaire had gereageerd met wie ze een DNA-test wilde laten doen en dat ze haar DNA-arts ook over mij had verteld. Hij zei: “Waarom doen jullie samen niet nog een aantal tests? Misschien kunnen we haar proberen te matchen met die moeder en misschien is het ook een idee om jullie DNA eens met elkaar te vergelijken.” Ik vond het wel een goed plan, dacht: je weet maar nooit. Achteraf gezien heb ik er toen misschien te makkelijk over gedacht; ik kon totaal niet overzien wat de gevolgen zouden kunnen zijn.’

VIA DE MAIL

Kim: ‘Fiona belde me en vroeg of ik de mail van het ziekenhuis had gezien. Dat had ik nog niet. Aan Fiona’s stem hoorde ik dat er iets aan de hand was, dus ik vroeg meteen wat er in stond. “We zijn zussen!” hoorde ik haar roepen met een snik. Uit het onderzoek was gebleken dat de vermeende moeder geen familie van ons is, maar dat ons DNA op zo veel punten hetzelfde is, dat we zussen moeten zijn. We hebben niet dezelfde vader, maar wél dezelfde moeder. Ik kon het niet geloven en las het bericht nog drie keer terwijl de tranen over mijn wangen stroomden.’

Fiona: ‘Ongelooflijk, na al die jaren van zoeken over de hele wereld, kwam opeens mijn zus uit de lucht vallen en bleek ze maar honderd kilometer verder te wonen ook! Mijn hele lichaam trilde. Ik was blij, opgelucht, maar ook verdrietig omdat ik dit nu pas te weten was gekomen. Twee uur lang heb ik verbijsterd aan de keukentafel voor me uit zitten kijken. Daarna heb ik urenlang gehuild.’

Kim: ‘Ik had precies hetzelfde. “Ik weet even niet wat ik moet zeggen,” zei ik tegen Fiona en beloofde haar op een later moment terug te bellen. Het was alsof er een sluis openging. Het is ook onvoorstelbaar: de wereld is zo groot en mijn zus blijkt gewoon hier in Nederland te wonen!’

Fiona: ‘Onze eerste ontmoeting na de uitslag was bij mij thuis. Ik nodigde Kim, haar ouders en haar gezin uit voor een brunch. Aan de gevel van mijn huis hing ik een Colombiaanse vlag en een spandoek met daarop: ▶

“Hoera, een zus!” Stiknerveus was ik. Toen ik haar in mijn armen sloot, kon ik niet meer ophouden met snikken. Net zoals zij en onze ouders trouwens. Het was zo intens om voor het eerst mijn zus vast te kunnen houden, haar te kunnen voelen en ruiken. Tijdens het eten heb ik alleen maar naar haar gekeken. Daar zit ze, aan mijn tafel, mijn bloedeigen zus.’

Kim: ‘Op het filmpje dat Fiona’s buurman heeft gemaakt van deze ontmoeting, zie ik hoe we elkaar allemaal omhelzen en hoe bij iedereen de tranen in de ogen staan. Onze kinderen dartelen daar gezellig om heen. Ik kan maar moeilijk naar het filmpje kijken, omdat ik me op dat moment radeloos voelde. Iedereen om me heen was blij, mijn moeder vond het fantastisch voor me, maar ik kon nog niet blij zijn. Mijn moeder zei: “Nu kan ik rustig doodgaan en ben jij niet meer alleen.” Ik schrok van haar uitspraak, maar bedacht later wel: zo is het ook, vanaf nu zijn wij in ieder geval met z’n tweeën.’

GLOEIEN VAN TROTS

Fiona: ‘Ons leven zal nooit meer hetzelfde zijn, dat voelen we allebei. Dat dit allemaal gebeurt, heeft niet alleen gevolgen voor mij, maar ook voor de rest van onze gezinnen. We hebben er opeens allemaal een familie bij. Mijn zoontje vraagt telkens: “Wanneer gaan we weer naar tante Kim? En laatst heb ik hem moeten uitleggen dat de kinderen van Kim niet dezelfde opa en oma hebben als hij, maar dat ze wel neefjes en nichtjes van elkaar zijn.

Ik merk dat ik rustiger ben. Normaal gesproken werd ik elke dag wakker met de gedachte aan Colombia en probeerde ik te bedenken waar ik

verder nog zou kunnen zoeken. Nu ontwaak ik en denk tevreden: ik heb een zus.

Toen dit allemaal speelde, was ik hoogzwanger, inmiddels ben ik bevallen van een dochtertje, Nueve. Na de bevalling heb ik een tijdje in het ziekenhuis gelegen en kwam er af en toe een bevriende psycholoog langs met wie ik gesprekken voerde. Zij is ook geadopteerd uit Colombia, ze begrijpt wat ik voel en zette de dingen voor me op een rij. Ik werd er rustiger van: “Wat wil je met je zus? Hoe zie je de toekomst? En hoe voel je je daarbij?” Mijn antwoord is dat ik zo goed mogelijk een echte zussenband met Kim wil opbouwen. Ik wil haar zo goed mogelijk leren kennen. Ik verheug me erop om tijd met haar en haar gezin door te brengen. En hoewel ik nog moet wennen aan het hele idee, ben ik vooral heel erg blij dat het zo is gelopen. Ik herinner me nog dat Kim ook op kraambezoek kwam. Ik hoorde haar vertrouwde stem in de ziekenhuisingang en voelde mezelf gloeien van trots omdat ik mijn zus haar nichtje kon laten zien.’

Kim: ‘En daar lag ze dan, mijn nieuwe nichtje. Een piepklein meisje met net zulk donker haar als mijn eigen kinderen en wij zelf als baby.’

ONBESCHRIJFLIJK BLIJ

Kim: Ik vind het moeilijk te zeggen of Fiona en ik op elkaar lijken; het wordt ons regelmatig gevraagd. Steeds vaker zie ik, als ik foto’s van ons bekijk, dat we qua mimiek op elkaar lijken, we hebben duidelijk dezelfde trekken in ons gezicht. Daarnaast hebben we allebei opvallend kleine handen. Andere mensen lijken het wel meteen te zien, die zeggen dat we dezelfde manier van praten en bewegen hebben. We hebben dezelfde lach en ook ons handschrift is vrijwel identiek. In hoeverre we in karakter op elkaar lijken, zullen we mettertijd zien.

Het is nog allemaal heel pril; we hebben elkaar nu pas vier keer ontmoet. Gek genoeg voelt het toch heel vertrouwd, alsof ze al jaren in mijn leven is. We hoeven niet veel te zeggen om elkaar te begrijpen of aan te voelen.

Fiona: ‘Ik voel het zo: ik heb zeventien jaar met hart en ziel gezocht. Nu word ik beloond doordat ik Kim heb gevonden, mijn bloedeigen zus. Daar ben ik zo onbeschrijflijk blij mee.’

Kim: ‘Nu wij elkaar hebben gevonden, doen we samen met een privédetective een laatste poging om meer te weten te komen over onze afkomst. We zien wel waar het schip strandt. Maar toch is dat iets waarmee we nu allebei beter kunnen dealen dan vroeger: we hebben elkaar en dat is al genoeg.’

Fiona: ‘Al die jaren heb ik toch het gevoel gehad dat er iets ontbrak, ik droeg altijd een soort “leegte” met me mee. Nu weet ik wat dat gevoel was: ik miste bloedverwantschap. Ik heb een liefdevolle, goede band met mijn ouders en mijn andere zus en ik ben nooit iets tekortgekomen. Maar omdat mijn zus ook geadopteerd is, waren we feitelijk allemaal geen directe familie van elkaar. Dat hield me wel bezig. Hoe zou het voelen om iemand bij me te hebben die echt mijn familie is? Nu weet ik het. Dat voelt als een gedeelte van mezelf. Eindelijk ben ik niet meer alleen.’ ■

Timco, Fiona, Nueve en Diez

Jerome, Kim, Fiona en Timco

Miles, Diez en Nina

Fiona: ‘Het was zo intens om voor het eerst mijn zus vast te kunnen houden, haar te kunnen voelen en ruiken. Tijdens het eten heb ik alleen maar naar haar gekeken’